

ώραία ποῦ εἶναι αὐτή!) Χαλδ. Συνών. ἄπιστος 5, ἀφάνταστος, ἀφώτιστος. β) Παράδοξος διὰ ζωηρότητα, ἀταξίαν κττ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐπλάστον παιδὶν ἐν' αὐτοῖς. Ἐπλάστον κορίτ' (κορίτσι). γ) Κακός, ἀλιτήριος Πόντ. (Κρώμν.): Ἐπλάστε! (ἀρατική ἐπιφώνησις). Συνών. ἄπιστος 4. 4) Ὁ μὴ ἀνήκων εἰς πλάσμα, ἀλλ' εἰς τὸν πλάστην, εἰς τὸν Θεὸν ΔΣολωμ. 48: Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας ξεθυμαίνει | εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴ γῆ,
ἢ ρομφαία σου πυρωμένη | ὅχ' τὴν ἄπλαστη φωνή
(ἐννοεῖται ἢ ἐν τῇ προηγουμένῃ στροφῇ φωνὴ εἶμαι δὲ ὡσεὶ ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ).

Β) Οὐδ. 1) Ὁ μὴ πλασθεὶς ὑπ' ἄλλου, ἀλλ' αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὑπάρχων, ὁ Θεὸς ΔΣολωμ. 166: Ποίημ.

Ἀπὸ τοῦ Θρόνου τ' Ἐπλάστον | οἱ ἀγγέλοι ἐκατεβήκαν
καὶ μέσ' ὅς τοῦ μοσχολίβανου | τὸ σύγνεφον ἐμπήκαν.

2) Οὐδ., ἡ μήπω μεταβληθεῖσα εἰς ἄρτους ζύμη Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.)

ἀπλεξάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἀδλεξάνιαστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πλεξάνιαστος <πλεξάνιάζω.

Ὁ μὴ εἰς πλεξάνιας, εἰς πλέγματα εὐθετημένος, ἐπὶ τῶν κρομμύων, σκόρδων κττ.: Λία 'ναι τ' ἀδλεξάνιαστα πόχομε, τὰ πολλὰ εἶναι δλεξάνιασμένα. Μὲν δλεξάνια 'χω μόνου δλεξάνιασμένη, τ' ἄλλα 'ν' ἀδλεξάνιαστα.

ἄπλερος ἐπίθ. ἄπληρος Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.) ἄπληρὸς Βιθυν. Ἦπ. Κεφαλλ. Κύπρ. (Λεμεσ.) Λευκ. Πελοπν. (Αἴγ. Καλάβρυτ. Σουδεν. Τριφυλ.) κ. ἀ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 184 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 31 ἄπλερος πολλαχ. ἄπλερο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἄπληρους Θράκ. (Αἰν.) ἀνέπλερος Ἦπ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πλερώω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὴν παραγωγὴν ἰδ. ἄπλανος. Ὁ τύπ. ἀπληρὸς κατὰ τὸ ἀχαμνός. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνέπλερος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

1) Ὁ ἐστὶ ἀσχημάτιστος, ἀτελής, ἀτροφικός, ἄωρος, ἐπὶ νεογνοῦ κττ. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἐπλερο πουλλὶ (τὸ μόλις ἐκκολαφθέν, τὸ μήπω ἀποκτῆσαν πτερὰ) Ἦπ. Ἐπλερο ἄβγο (τοῦ ὁποίου τὸ κέλυφος εἶναι ἀπαλὸν ἐτι) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Ἀποκοιμείται ὁ θάνατος καὶ τὸ περιπλοκάδι
ποῦ πάντα κρύβεται δειλὸ καὶ τ' ἄπλερο κορμὶ του
ἄλλου στυλῶνει τὸ φτωχό, δυναμωμένο τῶρα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν.

Ἔτσι ἐγεννήθηκε μικρὸς καὶ ὁ πόθος μου ὅς τὰ στήθη
καὶ ἀπ' ἄφαντο καὶ ἀπ' ἄπλερο πουλλάκι, στανραστὲ μου,
μεγάλωσε, πῆρε φτερά, πῆρε κορμὶ καὶ νύχια

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἄγουρος Α 1, ἄμεστος 1, ἀπασπάλωτος 1. Πβ. ἄγιγνος 2, ἀγίνωτος 3, ἀκάμωτος 2. β) Καθόλου, ἰσχνός, ἀδύνατος, ἀτροφικός Βιθυν. Ἦπ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων.): Τὸ παιδί εἶναι ἀκόμα ἀνέπλερο Ἦπ. Ἀρνὶ ἄπληρο Γέρμ. Τὸ μωρὸ πολὺ ἄπλερο εἶναι, δὲν παίρνει ἀπάνου του Βιθυν. Παιδὶ ἀπληρὸ Λακων. Πβ. ἄγουρος Α 3. 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ὁ μὴ ἀποδοθεὶς Πελοπν. (Αἴγ. Γέρμ. Καλάβρυτ.): Τὰ χρέη εἶναι ἄπλερα ἀκόμη Αἴγ. Τὸ μεροδούλι του εἶναι ἄπλερο αὐτόθ. Συνών. ἀπλέρωτος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν Θράκ.: Δούλεψε τόσες μέρες κ' ἔφρυγε ἄπλερος. Συνών. ἀπλέρωτος 2 β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη ἡ ἀξία Πελοπν. (Σουδεν.): Μοῦ 'χει ἄπλερο τὸ σπίτι. Συνών. ἀπλέρωτος 3.

ἀπλέρωτα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπλέρωτος.

Χωρὶς πληρωμὴν: Δὲ γίνεται τίποτε ἀπλέρωτα. Κερνή ἀπλέρωτα. Συνών. τζάμπα.

ἀπλέρωτος ἐπίθ. ἀπλήρωτος λόγ. κοιν. ἀπλέρωτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) ἀπλέροντος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. κ. ἀ.) ἀπλέροντε Τσακων. ἀπλέρωτος Θράκ. (Ἡράκλ. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μετγν. ἐπίθ. ἀπλήρωτος.

1) Ἀνεκπλήρωτος, ἀνικανοποίητος Πόντ. (Χαλδ.): Τὰ μουράτ' ἀπλέρωτα εἶναι (μουράτ' = πόθος διακαῆς) || Ἀσμ.

Ἐχω μουράτ' ἀπλέρωτα, γεφύρ' ἀχλασμένα.

Ἦ σημ. καὶ μετγν. Πβ. Φίλ. 2, 548, 6 «ἀπλήρωτοι ἐπιθυμῖαι». β) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθοῦν αἱ ἐπιθυμῖαι, ἐν ἀραις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχαρε καὶ ἀπλέρωτε! Ἀχαρος καὶ ἀπλέρωτος νὰ εἶσαι! 2) Ὁ μὴ πληρωθεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ ὀφειλῆς ἢ ἀντιμισθίας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀπλέρωτο μεροκάματο-νοῖκι-χρέος κττ. κοιν. Συνών. ἀπλερος 2. β) Ὁ μὴ λαβὼν τὰ ὀφειλόμενα εἰς αὐτὸν κοιν.: Ὅλοι πλερώθηκαν κ' ἐγὼ ἔμεινα ἀπλέρωτος. Συνών. ἀπλερος 2 β. 3) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἐπληρώθη ἡ ἀξία Ἄνδρ. Θράκ. (Κασταν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιὰ νὰ πλερωθῇ τὸ αἷμα καὶ μὴ μείνῃ ἀπλέρωτο Θράκ. (Κασταν.) Τ' ἀπλέρουτον εἶνι νουστ' μώτιρον Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπλέρουτ' διάβας τ' παπᾶ δὲν πᾶνιτι αὐτόθ. Ἀπλέρωτο τὸ 'χω ἀκόμη τὸ κριάρι Ἄνδρ. Συνών. ἀπλερος 3. β) Ἐνεργ. ὁ μὴ πληρώνων, ὁ μὴ ἀποδίδων μίσθωμα, ἀμοιβὴν κττ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰγὼ ὅς τοῦ μύλου αὐτὸν ἀλέθου ἀνέξουσ καὶ ὅς τ' νιρουτριὰ ἀπλέρουτους καμώνου τὰ σκοντιὰ μ' (ἀλέθω χωρὶς νὰ δίδω τὴν εἰς εἶδος ἀμοιβὴν καὶ εἰς τὴν νεροτριβὴν ἐξεργάζομαι τὰ μάλλινα ὑφάσματα μου χωρὶς νὰ πληρώνω). 4) Ὁ μὴ δεχθεὶς δῶρα, ὁ μὴ δωροδοκηθεὶς Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ.: Οἱ ἄλλοι εἶναι πλεωμένοι καὶ δὲ λέν τὴν ἀλήθεια, μ' αὐτὸς εἶναι ἀπλέρωτος Κορινθ. Συνών. ἀδῶρητος. 5) Ἀφθονος, πολὺς, ἀτελεύτητος (δηλονότι ἐκ τοῦ δωρεὰν προερχομένου λαμβάνει τις πολὺ) Δαρδαν. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἡράκλ. Μυριόφ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Πάγγ.) Προπ. (Κύζ.): Ἀπλέρωτο νερό ἤπια Ἡράκλ. Ἀπλέρωτα ἐν' πρὸς τὰ γρόσια καὶ δὲν τελειώνουν Σαρεκκλ. || Φρ. μετὰ τοῦ ἄσωστος ἢ πολὺς: Ἀσωτα καὶ ἀπλέρωτα εἶναι πρὸς τὰ βάσανά μ' Κύζ. Ἀσωτος καὶ ἀπλήρωτος Δαρδαν. Πολλὰ καὶ ἀπλήρωτα Θράκ. Ἀσωστα καὶ ἀπλήρωτα Ζαγορ. Ἀσωστες καὶ ἀπλέρωτες ἔφαγε (δηλ. τοῖς ξυλγές) Παγγ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπειρος (Π).

ἀπλευρίτωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πλευρίτωτος <πλευριτώνω.

Ὁ μὴ πλευριτωμένος, ὁ μὴ παθὼν πλευρίτιδα: Ἀπλευρίτωτος ἐδὰ ἤθελε νὰ 'ν' ἀκόμα;

ἄπλεχτος ἐπίθ. ἄπλεκτος Ἄνδρ. Σίφν. ἄπλεχτος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀδλεχτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄπλεγος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Αἴγ. Μάν.) Πόντ. (Οἶν.) κ. ἀ. ἄπλιγους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄπλεκος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀνέπλεκος Κάλυμν. ἄπλεχος Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἄμπλεος Ρόδ. ἄπρετε Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. ἄπλεκτος. Οἱ μετὰ τοῦ ἐνρίνου τύπ. κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ρ. ἐμπλέκω-μπλέκω. Ὁ τύπ. ἄπλεκος ἐκ τοῦ ἐνεστωτικοῦ θέμ. πλέκ- τοῦ ρ. πλέκω. Περὶ δὲ τοῦ τύπ. ἄπλεγος ἰδ. Ἀθηναῖν 38 (1926) 194 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀνέπλεκος πβ. μεσν. ἀνάπλεκος Περὶ γέφ. στ. 95 (ἐκδ. Wagner σ. 109) «ἀνάπλεκα, ἀνορδί-

αστια, κρέμονται τὰ μαλλιά της. Περί τῆς μεταβολῆς
πλ-ε-εἰς-πρ-ε-εἰς τὸν τύπ. ἄπρετε ἰδ. GAnagno-
porulos Tsakon. Grammat. 18.

Ὁ μὴ πεπλεγμένος, ὁ μὴ διὰ πλοκῆς ἀπηρτισμένος
ἄν. : Ἐχει τὰ μαλλιά της ἄπλεγα Μάν. Ὁρμούσε νὰ
πιάσῃ (τὴ Γοργόνα) ποὺ τὰ μαλλιά ποὺ τὸν ἀνέπλεκα Κάλυμν.
Ἄβλεχτα τὰ ἔχω τὰ βλεξούδια μ' ἀκόμα Ἀπύρανθ. Ἐχω τὸ
κουράσι ἄπλεγο Κονίστρ. Ἀπλεχτον ἔν' ἡ κάλτσα Τραπ.
Συνών. ξέπλεκος.

ἀπλήγιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν.
Ἰγ.) κ. ἄ. ἀπλήαστος Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πληγιαστος < πλ-
ἄζω.

Ὁ μὴ πληγιασμένος, ὁ μὴ ἐξηλωμένος ἢ μὴ παθὼν
τραῦμα δι' ἐκδορᾶς ἢ ἄλλως, συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων
ἐνθ' ἄν. : Τὸ κακόμοιρο τὸ ἄλογο ποτὲ δὲν εἶναι ἀπλήγιαστο
ἀπὸ τὸ κακὸ σαμάρι - ἀπὸ τὸ πολὺ φόρτωμα Κονίστρ. κ. ἄ.
Μ'ἄρ' ἀπλήαστο Ἡπ. Τὸ κορμὶ του εἶναι ἀπλήγιαστο, μόνον
τὸ πόδι εἶναι πληγιασμένος Αἴγ. Πβ. ἀπλήγωτος.

ἀπλήγωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀπλήγουμε Τσακων.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήγωτος < πλ-
γώνω.

Ἀτραυμάτιστος, ἄτρωτος : Ἀπὸ τὸ λόχο μας λίγοι ἔμειναν
ἀπλήγωτοι. Συνών. ἀλάβωτος 1. Πβ. ἀπλήγιαστος.

ἀπλήμαστος ἐπίθ. Κύπρ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλήμαστος < *πλ-
μάζω, δι' ὃ ἰδ. πλημαίνω.

Ὁ μὴ ὑπὸ ὑδάτων κεκαλυμμένος, ἀπλημύριστος : Τὸ
χωράφιν μου ἔν' ἀπλήμαστον ἀκόμα.

ἀπληροφόρητος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπληροφόρετος
Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπληροφόρητος.
1) Ὁ μὴ πληροφορηθεὶς, ὁ μὴ μαθὼν τι, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ
γεγονότος τινὸς διατελὼν σύνηθ. : Κάνεις δὲν ἔμεινε ἀπλη-
ροφόρητος, ὅλοι ἔμαθαν τὸ κατόρθωμά του. 2) Ἀνικανο-
ποίητος, ὁ μὴ ἐκπληρώσας τοὺς πόθους τοῦ Βιθυν. (Χηλ.) :
Πάει ἀπληροφόρητος ὁ δεῖνα (δηλ. χωρὶς νὰ ὑπανδρεύσῃ
τὰς θυγατέρας του, νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς υἱοὺς του κττ.)

ἀπληστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπληστος.
Ἀπλήστως, μὲ ἀπληστίαν, ὑπερβολικῶς : Ἐφαα ἀπληστα.
Συνών. ἀχόρταστα.

ἀπληστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπληστος.
Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπλησθῇ, ἀκόρεστος κυριολ. καὶ
μεταφ. : Ἀπληστος ἄνθρωπος, ὅσα κι ἂν κερδίσῃ δὲ χορταίνεται.
Συνών. ἀνέμπληστος, ἀχόρταστος.

ἀπλῖδα ἡ, Νάξ. (Κορων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλίδι.
Δέσμη λίνου κατὰ τὴν ἐξεργασίαν του : Ὑστερα ἀπὸ τὸ
γύρισμα βάνουν τοὶς ἀπλίδες καὶ στεγνώνουν.

ἀπλίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἄ.) Νάξ. (Κορων.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀπλώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀβγα-
τίζω - ἀβγατίδι, ἀναρράφτω - ἀναρραφίδι, ἀνεβο-
κατεβαίνω - ἀνεβοκατεβασίδι, γεμίζω - γεμίδι κττ.
Ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45(1933)359.

Δέσμη λίνου εἴτε ὡς τοῦτο ἐκρίζουται ἐκ τοῦ ἀγροῦ
εἴτε κατὰ τὴν περαιτέρω ἐξεργασίαν : Κοπανίζει ἓνα ἓνα
ἀπλίδι μὲ ἓνα κόπανο Νάξ. (Κορων.) Συνών. δέσμη,
λημμάρι, μάτσο.

***ἀπλικειᾶ** ἡ, ἀμβλιτθεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ μεσν. ἀπλικεύομαι = καταλύω, ἐγκαθίσταμαι.
Καλύβη. Συνών. καλύβα.

***ἀπλικειάζομαι**, ἀμβλιτθάζ-ζομαι Καλαβρ. (Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀπλικειά.
Καταφεύγω εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

ἀπλόγνωμος ἐπίθ. Θράκ. (Λούπιδ.) Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλόγνουμος Μακεδ. (Κοζ. κ. ἄ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. γνώμη.

Ὁ ἀπλοὺς τὴν γνώμην, τὴν διανόησιν, ἀνόητος ἐνθ' ἄν. :
Εἶναι ἀπλόγνουμος οὐ καημένους! Μακεδ. Πόσον ἀπλόγνουμος
εἶσι, καημένοι! αὐτόθι. Συνών. ἀπλάκωτος 3, ἀπλοῖκος 2.

ἀπλοῖκος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ.
Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπλοῖκος.

1) Ὁ ἀπλοὺς τοὺς τρόπους, ἀφελής, ἀπότηρευτος :
Ἀπλοῖκος ἄνθρωπος. Ἀπλοῖκή γυναῖκα. 2) Ἀνόητος,
εὐήθης Πόντ. κ. ἄ. Συνών. ἀπλόγνωμος.

ἀπλοκαμπιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπλουκαδιὰ Λήμν.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπλόκαμπος ἡ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ
ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. κάμπος.
Εὐρυχωρία : Μέσ' ἔς τ'ν αὐλή μας ἔχουμ' ἀπλουκαδιὰ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλόκαρδος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπλόκαρδους
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. καρδιά.
Ὁ μὴ ἀποθαρευνόμενος ἐκ τῶν ἀτυχιῶν, γενναιοψυχος :
Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλόκαρδος Θράκ. Τί ἀπλόκαρδη
γυναῖκα! Σαρεκκλ.

ἀπλοκέρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπλοκέρα Πελοπν.
(Λεοντάρ. Μεσσ. Μαζαίικ.) Σύμ. Οὐδ. ἀπλοκέρικο Πε-
λοπν. (Μαζαίικ. Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρα. Διὰ
τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ *ἀνεμοκέρης, ἀνοιχτοκέρης.
Ἐπὶ τῶν κερασφόρων βοσκημάτων, ὁ ἔχων τὰ κέρατα
ἀποκλίνοντα ἐνθ' ἄν. : Ἀπλοκέρα γίδα. Ἀπλοκέρικο κριάρι
-τραῖ. Συνών. ἀνοιχτοκέρης.

ἀπλοπίνακο τό, Κεφαλλ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. (λ.
λεῖσμανίαις).
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλὸς καὶ τοῦ οὐσ. πινάκι.

1) Εἶδος ἀγγείου δι' οὗ μετροῦσι τὰ γεννήματα ἐν τῷ
ἁλωνίῳ. 2) Μεταφ. ἡ νόσος τοῦ Καλααζάρ (Νέα Ἡμέρα,
22 Σεπτ. 1913). — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλάδα 5.
3) Δυσσαρέσκεια, βάρος ἡθικὸν Κεφαλλ. : Μοῦ κάνει
ἀπλοπίνακο νὰ δὲ θυμῶμαι - νὰ σὲ βλέπω.

ἀπλὸς ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) ἀπλὸς Καπ. (Ἀραβάν.) ἀπλὸς Μακεδ. (Καστορ.)
ἀπλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπλὲ Τσακων. ἀπλὸς Κέρκ. Κε-
φαλλ. Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπλοῦς.
Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Ζωσίμῳ τῷ ἐπιγραμ-
ματοποιῷ ἐν Ἀνθολ. Παλατ. 6, 185, 3 «ἀπλότατον δ' ἄλι
τοῦτο μιτορραφὲς ἀμφίβληστρον». Καὶ ὁ τύπ. ἀπλὸς
ἤδη μεσν., ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ τὸ βαθύς, πλατύς κττ.,
πβ. μακρὸς - μακρύς, ἀλαφρὸς - ἀλαφρὺς κττ. Ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25(1913) 292.

1) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, εἰλικρινής,
ἀφελής, εὐπιστος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀπλὸς ἄνθρωπος. Ἀπλὴ γυναῖκα
κοιν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 361 Β *ἄνδρα ἀπλοῦν
καὶ γενναῖον». Καὶ μεταγν. Διόδωρ. 13, 76, 2 «ἄκακος δὲ καὶ

